

лікарем та його заступником з медичної частини в умовах Covid-19. Матер. Всеукр. науково-практичної онлайн-конференції. С.140-143.

4. Тютюшова В.О. Заповіт в нотаріальній практиці. URL: <http://molodyvcheny.in.ua/files/conf/law/04april2014/22.pdf>.

Світлана РИЖКОВА

старший викладач кафедри
адміністративного права, процесу
та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
(м. Дніпро, Україна)

ЗАХИСТ ТА РЕАЛІЗАЦІЯ ПРАВ РОМІВ ТА СІНТІ В УКРАЇНІ

Захист прав та свобод людини та громадянина є одним з основних принципів діяльності всіх державних інституцій нашої країни. Незалежно від національності, кольору шкіри, приналежності до будь-якої релігії та віросповідання, ніхто не має права порушувати та не поважати права будь-якої людини. Важливим у цьому контексті є захист прав представників ромської національності, в тому числі – ромських жінок, які проживають на території нашої країни.

Більшість ромських жінок по всій Україні стикаються із взаємопов'язаними формами дискримінації за гендерним фактором, етнічним походженням та соціальним статусом, що робить їх більш вразливими. Серед багатьох проблем ромських жінок можна виділити такі: нижчий рівень освіти, високий відсоток тих, хто покинув школу, нерегулярне відвідування школи порівняно з неромськими жінками та дівчатами в країні; високі показники безробіття й обмежені можливості щодо зайнятості; відсутність особистих реєстраційних документів, зокрема свідоцтва про народження; обмежений доступ до якісної освіти та працевлаштування, охорони здоров'я й інших супутніх послуг [1].

Окрім вищезазначених проблем, актуальним залишаються питання, коли ромські жінки, стають жертвами домашнього насильства, проте через нерегульований статус (відсутність документів, які посвідчують особу), не звертаються за допомогою до правоохоронних органів. Зазначена проблематика має низку негативних наслідків – ромські жінки не звертаються за медичною допомогою, залишається проблема працевлаштування, не вирішуються питання проблем доступу до освіти тощо. Негативний характер має й певні упередження та стереотипи, які є в суспільстві щодо ромів та сінті, а також такі упередження серед представників – суб'єктів владних повноважень, які при наданні деяких

послуг, порушують права представників ромської національності, неналежно виконують свої обов'язки.

Вищезазначена проблематика потребує своєчасного виявлення та реагування з боку всіх суб'єктів дотичних до вирішення зазначених проблем: Державної міграційної служби України, органів місцевого самоврядування, в тому числі органів та підрозділів Національної поліції тощо. Саме завдяки налагодженню довірливих відносин з представниками ромської національності, можлива поступова інтеграція та соціалізація представників ромської громади в українське суспільство.

Отже, необхідно зазначити, що для побудови довіри між представниками влади, ромською громадою треба змінити модель такої взаємодії, яка б будувалась на рівних правах та можливостях. Мова йде про представництво ромської національності у всіх сферах суспільного життя, представництво у державних структурах, у тому числі й у політичному житті. Важливим в цьому є реалізація державних програм, яка б передбачала та нараховувала відповідні квоти представників ромської національності, які б представляли інтереси ромських громад.

1. Права ромських жінок, які живуть в Україні URL : <https://decentralization.gov.ua/uploads/library/file/433/7.pdf>.

2. Беліков О. Державна політика стосовно циган України: історія і сучасність. *Наукові записки Інституту української історіографії та джерелознавства ім. М. С. Грушевського НАН України*. Тематичний випуск: Роми України: із минулого у майбутнє. Т. 15. К., 2008. С. 24–56.

Дмитро СВЕРДЛОВ

викладач кафедри адміністративного права, процесу та адміністративної діяльності факультету ПФПД Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ (м. Дніпро, Україна)

ОКРЕМІ ОСОБЛИВОСТІ РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВА НА СВОБОДУ МИРНИХ ЗІБРАНЬ В УКРАЇНІ

Право громадян збиратися мирно закріплено у статті 39 Конституції України [1]. Це фундаментальне право людини, яке також закріплене в низці міжнародних інструментів в галузі прав людини. Обрання Україною демократичного шляху розвитку обумовило необхідність приведення норм чинного законодавства до загальноприйнятих основ демократичного суспільства. На жаль, на теперішній час норм, які б регулювали порядок